

www.jollibread.com

© Del text: 1998, Josep Torrent i Alabau

© De les il·lustracions: 1998, Lluís Montaña

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-29-9

Dipòsit legal: M-39.264-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Tercera edició: setembre de 2019

Més de 13 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'estranya desaparició de la Laura

Josep Torrent

Il·lustracions de Lluís Montaña

jollibre

*A l'Esteve Albert i Corp «l'Avi» (e.p.d.),
que ens va ensenyar una part molt
important de la nostra història.*

Al poble de Bellcaire d'Empordà.

Preàmbul

Tot just ara, que ja fa unes setmanes que tot s'ha acabat, m'atreveixo a escriure sobre aquell fet extraordinari. Jo, ben segur que no tinc més dret que altres persones a escriure sobre el que va passar a la Laura, però el que sí que tinc és més informació, perquè vaig viure molt de prop una part dels fets.

Ho escric per a mi i prou, abans que no se m'esborrin detalls que ara tinc frescos a la memòria i que el pas dels dies anirà esborrant. Se'm va acudir d'escriure-ho fa un parell de setmanes, quan vaig fer el darrer repàs a tota la documentació que va generar el cas, abans de passar-ho a l'arxiu de casos tancats. Ho escric per a mi i prou, perquè no pot ser d'altra manera: el meu secret professional m'impedeix fer públiques qüestions relatives a la investigació del cas, tot i que una part impor-

tant dels fets ha omplert moltes pàgines de diaris i moltes edicions de telenotícies.

10 Jo en conec detalls que gairebé ningú més no coneix per la meva condició d'agent de Mossos d'Esquadra destinat a la investigació del cas núm. 4.329/95 «Desaparició de la Laura», segons consta a la primera de les carpetes que es van obrir en relació amb el cas. Molts d'aquests detalls no consten als informes, perquè són converses, intuïcions, impressions personals, pensaments... que he volgut reproduir perquè, ben segur, amb els pas dels anys voldré tornar-los a assaborir.

He anat intercalant en els meus escrits fotocòpies del diari complet que la Laura va escriure a partir del dia que li van començar a passar coses molt difícils d'explicar i d'entendre, no només per a ella; també per a mi i diria que per a tothom.

Recordo com si fos ara aquell vespre quan vaig entrar a treballar. Feia dies que estava de torn de nit perquè investigava una sèrie de robatoris de motors de barques que s'havien estat fent els darrers dos mesos al port de l'Escala.

Tan bon punt vaig arribar, el sergent del torn de tarda em va cridar al seu despatx i em va dir:

–Blai, se t'ha girat feina! Aquesta tarda ha desaparegut una noia a Bellcaire d'Empordà. Deixa els casos que tinguis entre mans i dedica't només a aquest: la vida d'aquesta noia pot estar en perill.

–D'acord. Què en sabem, de la noia i de la desaparició? –vaig preguntar al sergent Quintana.

–Tot el que sabem, ho trobaràs detallat a l'informe que ha fet la patrulla de tarda que ha es-

tat a Bellcaire. Les fotografies de la casa i de les empremtes digitals són al laboratori per revelar. Jo me'n vaig, que he quedat per sopar amb l'alcalde i no vull fer tard. Ja ho saps, si hi ha res de nou truca'm pel mòbil.

–Bé, sergent... ara mateix m'hi poso –vaig dir tot pensatiu.

12

El sergent va sortir disparat del despatx, remugant que encara faria tard, mentre jo ja estava pensant quin dels agents triaria com a company d'investigació d'aquest nou cas. Vaig sortir del despatx, intentant pescar els patrullers del torn de tarda que havien estat al lloc de la desaparició, abans que no marxessin.

–Pere, qui ha estat a Bellcaire, aquesta tarda? –vaig preguntar al mosso que havia estat a la central de comandament, just al moment que ja sortia per anar a sopar.

–En Miquel i l'Esther. En Miquel acaba de marxar i l'Esther... no l'he pas vista sortir, però em sembla que també. Potser encara és al vestidor –va dir, girant-se.

–Bé, gràcies, Pere –vaig dir, quan ell ja traspasava la porta.

–És increïble com tothom surt disparat a l'hora de plegar. Mira que estic de mala sort –vaig rondinar, mentre caminava pel passadís i obria la porta del vestidor de les dones, convençut de no trobar-hi ningú, però amb l'esperança que l'Esther encara no hauria marxat.

Vaig obrir la porta del vestidor cridant «Esther!, Esther!» i el primer que vaig veure va ser una sabata que venia disparada cap a la meva cara, mentre que l'Esther es tapava amb la tovallola: acabava de sortir de la dutxa.

–Encara no ho saps, que aquest vestidor és el de les noies? –va cridar, mentre jo tancava la porta i la sabata s'estavellava a la paret a un pam de la meva cara.

–Perdona. Ho sento molt. Jo no... –ni sé ben bé el que vaig dir; el que és segur és que vaig quedar vermell com una tomata, perquè vaig sentir com una escalfor molt gran em pujava a la cara. Què pensaria ara de mi l'Esther?

Vaig anar passadís enllà, fins a la porta principal, on un mosso o altre està fent vigilància dia i nit.

–Hola, Dani. Com va això?

–Bona nit, caporal. Bé, començant el torn. Esperem que sigui una nit tranquil·la.

–Sí, esperem-ho. Escolta, haig de parlar amb l'Esther abans que no marxi. Quan la vegis, digues-li que passi pel meu despatx.

–Vol dir que no ha marxat l'Esther?

14 –No, no. És al vestidor –vaig dir mentre me n'anava cap al meu despatx.

–Com ho sap? –va preguntar en Dani, però ja no li vaig respondre.

Em vaig afanyar a anar a la sala on es donen els serveis en començar cada torn. El sergent García ja havia començat a explicar a tot el torn de nit les incidències que hi havia hagut a la tarda i, en veure'm entrar, es va aturar i em va mirar arrufant les celles.

–Molt bé, Blai! Tothom és al seu lloc, menys el senyor caporal d'investigacions que vés a saber on era.

–Disculpi, sergent, però ja estava fent gestions sobre la desaparició de la noia de Bellcaire.

–Vinga, vinga. Segui, que precisament estàvem començant a parlar-ne. Com anava dient, aquesta tarda s'ha presentat una denúncia per la desaparició d'una noia a Bellcaire. La noia es diu Laura Tei-

xidor i Puig, té quinze anys i està fent tercer d'ESO a l'institut de l'Escala. Teniu una fotografia de cara i una altra de cos sencer penjades al tauler –va dir assenyalant-lo–. Sortint del col·legi ha anat amb l'autobús a Bellcaire amb les seves amigues. Una amiga l'ha acomiadada a la porta de casa seva i ha vist com entrava. Això passava a les sis, aproximadament. Poc després de les set, quan la seva mare ha tornat de treballar, la noia no era a casa seva. Cap veí no recorda haver-la vist sortir. Fa un metre seixanta-quatre i porta els cabells llargs, de color castany clar, recollits en una cua. A col·legi portava uns texans una mica descolorits, una brusa blanca i unes sabatilles esportives blanques i liles; i segurament encara ho deu portar, perquè la mare ha explicat que no ha vist que s'hagués canviat.

–Sabem si la noia tenia problemes amb els estudis o amb la família? –va preguntar un dels policies de la segona fila.

–No sabem res més del que us he dit. El caporal Blai és l'encarregat de continuar amb la investigació, així que qualsevol cosa que sapigueu, esbrineu o ensumeu, la passeu a ell. I de moment res més, així que, vinga, tots al carrer.

Just quan acabava de dir això, va entrar corrent el mosso que atenia la centraleta telefònica i l'emissora de ràdio.

–Sergent, sergent: acaben d'atracar la pizzeria Napolitana. Hi ha un ferit.

16 –Va, ràpid –va ordenar el sergent–. Unitat tres i quatre cap a la pizzeria, amb mi; unitat dos a la gasolinera d'Empúries; unitat cinc a la cruïlla de davant el parc de bombers. Tots els d'investigació, menys en Blai, veniu amb mi. Tu, Blai, estigues pel cas de la noia desapareguda.

–Però, sergent, em quedo sense cap company... –va ser inútil, ja tots sortien corrent i en un moment la nit es va inundar del ronc de motors, sirenes i llums blaves.

Vaig anar pensatiu cap al meu despatx: una nit tranquil·la, ja! Vaig entrar i hi vaig trobar l'Esther, asseguda, amb uns morros de pam i mig.

–Hola, Esther –vaig dir alegrant-me'n, puix que ja m'havia oblidat d'ella.

–No et vulguis fer el simpàtic, ara. Ets un poca-solta, ho saps? –va dir cridant.

–Para, para, dona. Que et penses que entrava als vestidors per veure't o què?

–Que vols que pensi que buscaves algun lladre?

–Ja t’he dit que ho sentia molt. A més... tampoc t’he vist res. Ets tan ràpida tapant-te amb la tovallola com llançant sabates. Et buscava per feina. M’han dit que has estat a casa de la noia desapareguda, no?

–Ah, sí, sí –va dir, canviant, de sobte, la cara d’enfadada per una cara potser de preocupació.

–I? –vaig preguntar, esperant que continués.

–No ho sé. D’entrada, m’ha semblat un cas estrany –va afegir, amb la mirada perduda a la finestra–. Però no sabia dir-te per què el trobo estrany, però... la intuïció em diu que no serà fàcil de resoldre.

–No m’ho estàs posant fàcil. I menys ara que m’he quedat sol en el cas.

–Sol? –va preguntar estranyant-se.

–Sí. Han atracat una pizzeria i han sortit tots disparats. Sembla que hi ha un ferit...

–Ah, sí, ja he vist sortir una estampida.

–Escolta, Esther, com vas de temps? Vull dir, si tens una estona per explicar-me com heu trobat la casa, la família, detalls...

–Hi hem anat amb en Miquel, hem fet un informe. És a sobre la taula del sergent. I jo, ara, me n’haig d’anar a sopar, que ja són dos quarts d’onze.

–Sí, és clar... ara me’l llegiré, l’informe. Gràcies.

L’Esther es va aixecar per marxar i va afegir:

–Han vingut els companys d’investigació del torn de tarda i han fet un grapat de fotografies; han dit que hi havia moltes empremtes digitals.

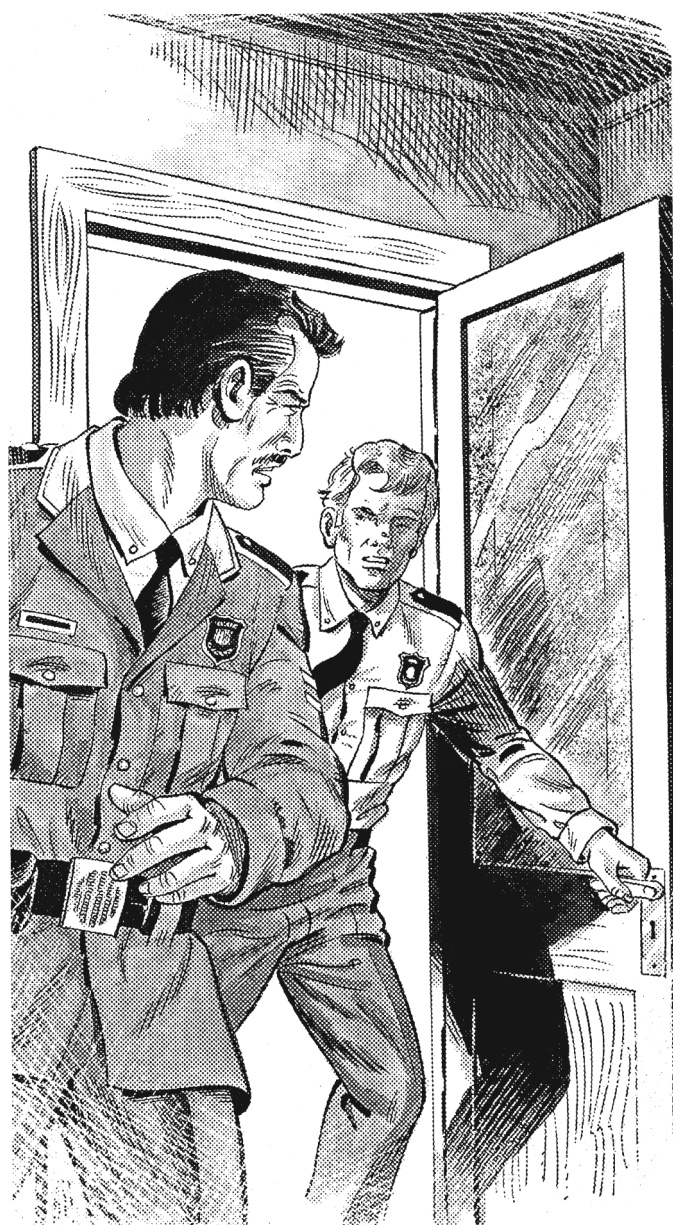
–Sí, sí. Després aniré a mirar-ho tot.

–Bé, doncs, que vagi bé la investigació. Bona nit.

–Bona nit, bona nit –vaig dir, pensatiu i en veu baixa.

Vaig anar cap al despatx del sergent a buscar els informes del torn de tarda, tot rumiant: l’Esther és una bona policia, trempada i molt intel·ligent, i, quan s’ajunta la intuïció policíaca amb la intuïció femenina, no sol fallar mai; i, si aquesta intuïció diu que serà un cas difícil, serà un cas difícil.

En el moment que va començar aquest cas, ara fa un mes i mig, feia dos anys justos que vivíem a l’Escala. Jo i tota la meva família som d’Olot, i jo treballava a la comissaria de Girona, tot i que continuava vivint a Olot i anava i venia cada dia.

Quan el Departament de Governació va decidir obrir la comissaria de l'Escala em van proposar de fer-me càrrec de la secció d'investigacions de tot l'Alt Empordà. Vàrem parlar-ne amb la dona: a tots dos sempre ens ha agradat molt el mar, llavors el nen ens tenia un any i vàrem decidir fer un cop de cap i canviar d'aires.